

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3194/2020
11.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милица Петровић адвокат из ..., против туженог ЈКП Градско саобраћајно предузеће „Београд“ са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Дејан М. Булатовић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3516/19 од 15.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 11.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3516/19 од 15.06.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3516/19 од 15.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1463/19 од 19.09.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан је тужени да тужиоцу, на име разлике у висини накнаде за трошкове исхране на раду која се исплаћује у готовом новцу, исплати укупно 8.717,90 динара са припадајућом законском затезном каматом од тренутка доспелости сваког појединачног износа до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу, на име разлике у висини предвиђене и исплаћене накнаде за трошкове исхране на раду која би требало да се исплаћује у боновима, исплати укупно 5.980,00 динара са припадајућом законском затезном каматом од тренутка доспелости сваког појединачног износа до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 24.476,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности ове пресуде па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3516/19 од 15.06.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 бр. 1463/19 од 19.09.2019. године. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиоца за накнаду трошкова састава одговора на жалбу и захтев туженог за накнаду трошкова судске таксе на жалбу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о истој одлучује сходно одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, због потребе да се размотре правна питања од општег интереса и правна питања у интересу равноправности грађана као и новог тумачења права.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити првна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. овог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев тужиоца, као запосленог код туженог, за исплату припадајуће накнаде за трошкове исхране на раду за период од децембра 2018. године до априла 2019. године коју му тужени није исплатио сходно одредбама Закона о раду и Колективном уговору. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, односно новим тумачењем права, имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, као и начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева, с обзиром да су одлуке судова о основаности тужбеног захтева засноване на примени одговарајућих одредби материјалног права. Такође, тужени у ревизији не указује на другачије одлуке другостепених судова или Врховног касационог суда.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке решења.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спора, дозвољеност ревизије се има ценити према члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде за трошкове исхране на раду поднета је суду дана 25.04.2019. године. Вредност предмета спора која је означена у тужби је 14.698,10 динара. У овом спору из радног односа који се односи на потраживање у новцу, у коме вредност побијаног дела пресуде очигледно не прелази износ од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија туженог није дозвољена.

Са изнетих разлога на основу одредбе члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић